

[Poul Schlüter.]

timerne. Ifølge de oplysninger, som er til min rådighed, er udnyttelsesgraden ved begge universiteter på mindre end 50 pct. inden for tiden fra kl. 8 til kl. 18. Det må være muligt at nå en højere udnyttelsesgrad inden for de fleste fag, før voldsomme udvidelseskraav bliver nødvendige. Det må være muligt at se væk fra traditionelle præferencer for bestemte tider på dagen eller bestemte lokaler og at gennemføre en skemaplanlægning, der udnytter lokalerne mere intensivt. Elektronisk databehandling kan måske være et nyttigt hjælpemiddel.

Jeg er ikke i tvivl om, at en vis udvidelse af lærerantallet er nødvendig. Det er utvivlsomt muligt gennem utraditionelle metoder at kalde en lærerreserve frem. I denne forbindelse er det måske et spørgsmål, om ikke man burde ændre stillingsstrukturen i retning af flere rene underviserstillinger, ikke mindst inden for førstedelsfagene.

Jeg har rejst spørgsmålet for at opfordre den højtærede undervisningsminister til omgående at tage et initiativ i denne sag. Hvis der nu uden varsel indføres adgangsbegrænsning, lægger man et uhyggeligt pres på de gymnasieelever, som allerede nu er i gang med deres eksamen. Men også set fra et bredere samfundsmæssigt synspunkt vil vi stå os ved at løse det praktiske problem, således at frihedslinjen i adgangen til dansk universitetsundervisning kan bevares.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Det fremgår af det ærede medlems motivering for spørgsmålet, at det i særlig grad er forholdene ved de lægevidenskabelige fakulteter, der sigtes til. Lad mig derfor straks fastslå, at vi fra undervisningsministeriets side længe og meget har været i gang med hele dette spørgsmål, og det er altså ikke nødvendigt at opfordre mig til at tage et initiativ. Det siger jeg kun til orientering, det ved det ærede medlem udmærket.

I forlængelse af situationen i sommeren 1964, hvor der meldte sig flere studerende til det lægevidenskabelige fakultet i København, end fakultetet mente at kunne modtage, nedsatte min forgænger som undervisningsminister, det ærede medlem hr. Helveg Petersen, et udvalg med repræsentan-

ter for de to lægevidenskabelige fakulteter, der fik til hovedopgave at fremkomme med forslag til de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at modtage den fortsat stigende tilgang af lægevidenskabeligt studerende.

Udvalget har afgivet rapport den 8. marts. Af rapporten fremgår, at de lægevidenskabelige fakulteter i København og Århus ikke mener at kunne modtage mere end 620 og 260 nye studerende med den nuværende kapacitet, og at de to fakulteter derfor anser en midlertidig regulering af tilgangen for nødvendig, indtil væsentlige udvidelser af kapaciteten i såvel lokale som lærermæssig henseende har kunnet gennemføres.

Ministeriet har hørt de to universiteter om rapporten, og konsistorium ved Københavns universitet har herefter i en erklæring af 20. april indstillet, at der i årene 1965 og 1966 gennemføres en vis begrænsning af tilgangen til det lægevidenskabelige studium. Af erklæringen af 12. april fra Århus universitet fremgår, at der inden for dette universitet gør sig forskellige meninger gældende over for spørgsmålet om en midlertidig regulering af tilgangen til det medicinske fakultet.

Samtidig med høringen af de to universiteter har ministeriet anmodet planlægningsrådet for de højere uddannelser om en udtalelse. Jeg er bekendt med, at rådet herefter har iværksat indgående undersøgelser af, hvilke muligheder der måtte foreligge for at undgå en adgangsbegrænsning, og hvilke foranstaltninger der måtte kræves hertil.

Jævnsides hermed har Danske Studerendes Fællesråd i nær kontakt med planlægningsrådet gennem sine repræsentanter i dette foretaget en omfattende undersøgelse specielt af lokalesituationen. Planlægningsrådet har berammet plenarmøde den 20. maj, og jeg forventer straks efter dette møde at modtage rådets indstilling, hvorefter regeringen omgående vil tage stilling til sagen. Det er min og regeringens ganske klare forhåndsindstilling, at adgangsbegrænsning bør søges undgået.

Det er i øvrigt et spørgsmål, om adgangsbegrænsning overhovedet vil kunne gennemføres uden særlig lovhjemmel på grund